

обаче да ся удържи за да не плаче, когато ся раздѣляваше отъ милѣтъ си дѣщерѣ.

Когато си той търгна, Хубавка сѣдна въ голѣмъ салонъ и почна сѣщо да плаче; но като бѣше твърдѣ дързновенна, прѣпорѣчи ся Богу, и рѣши никѣкъ да не жали за малкото врѣме, което ѝ оставаше още да поживѣе; защото непременно вѣрваше че звѣрѣтъ щеше да ѝ изѣде вечерѣта. Тя рѣши да побѣколи и прѣглѣда този палатъ. Тя ся чудеше и маеше за хубостѣтъ му, но твърдѣ много ся смая като найде една вратѣ врѣхъ коѣто бѣше написано: *Обыщалище на Хубавкѣ*. Тя бързо отвори тѣзи вратѣ; и омая ся отъ великолѣпіето, което царуваше тамо; но туй, що ѝ привлече най голѣмото вниманіе, бѣше една голѣма библіотика, клавиръ и много музикални книги. „Да ся притѣснявамъ тука не искать, си рѣче тя ниско, и подирѣ си помисли: „Ако имаше само единъ день да живѣѣхъ тука нещеше да бѣде приготвено толкозъ нѣщо.“ Тази мысль ѝ удвой дързновеніето. Тя отвори библіотикѣтъ и видѣ една книга, врѣхъ коѣто бѣше написано въ златны буквы: *Искайше, заповѣдвайше; вий сѣе шука и царица и Господарка*. „Горко ми! рѣче тя като въздѣхна, нищо неискамъ, освенъ да видѣ горкыя си баща, и да знаѣхъ, що прави той сега.“ Туй каза тя въ самосебе си, и колко ся смая като хвърли очи възъ едно голѣмо оглѣдало и видѣ въ него домѣтъ си, дѣто стигаше баща ѝ съ едно лице крайно наскърбено! Сестрытъ ѝ вървехѣ прѣдъ него и при сичкото приструваніе, що правехѣ за да ся явѣтъ скърбни, радостѣта, коѣто имахѣ, че изгубихѣ сестрѣ си, видѣше ся на лицата имъ. Подирѣ една минутѣ, сичко туй ся невидѣ и Хубавка не можѣ да ся задържи за да не-